

Rybnik, 18 czerwca 2021 r.

Sygn. akt III Ka 193/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Rybniku - III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Paweł Stępień

Protokolant: Przemysław Prokop

w obecności Marioli Pawlik-Kubicy oskarżyciela skarbowego Urzędu Skarbowego w Żorach

po rozpoznaniu w dniach 21 maja 2021 r. i 18 czerwca 2021 r.

sprawy: **Z. O. (O.)**

s. J. i R.

ur. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i art. 6 § 2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Żorach

z dnia 3 lutego 2021 r. sygn. akt II K 7/20

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 500 (pięćset) złotych.

Sędzia Paweł Stępień

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	III Ka 193/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 3 lutego 2021 roku w sprawie II K 7/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**# **na korzyść**

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Dowody dopuszczone przez sąd odwoławczy na rozprawie w dniu 18 czerwca 2021 roku (pkt 5, 7, 9 postanowienia)	Chociaż sąd dopuścił dowody z tych dokumentów, to nie uczynił na ich podstawie żadnych ustaleń faktycznych. Ustalenia te, gdy wzięło się pod uwagę dowody przeprowadzone przez sąd I instancji, musiałyby być jeszcze mniej korzystne, niż te które poczynił sąd rejonowy. To z kolei z uwagi na kierunek apelacji, nie było możliwe. Sąd ad quem musiałyby tudzież ustalić, że np. oskarżony dysponował w nieograniczony sposób kontem spółki i wypłacał z niego gotówkę (czego z całą pewnością nie mógłby czynić, gdyby w zarządzaniem spółką nie miał nic wspólnego), czy też, że prowadził z kontrahentami spółki rozmowy. Wymowne mogły być również dane płynące z akt X GC 447/19 Sądu Okręgowego w Gliwicach, zwłaszcza w zakresie powiązań rodzinnych oskarżonego i jedyne go udziałowca spółki z prezesem zarządu, zanim funkcję te objął K.. Należałoby również ustalić z jakiego to powodu powództwo względem tego ostatniego zostało oddalone wspomnianym wyrokiem.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	1. obrazę przepisu prawa procesowego, to jest art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zeznań świadków L. R. i A.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>K., prowadzącą do uznania, że to oskarżony był osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw finansowych spółki pod firmą (...) sp. z o.o.;</p> <p>2. obrazę przepisu prawa procesowego, to jest art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przesłuchanie świadka K. G., gdy tymczasem dowód z zeznań K. G. pozwoliłby sądowi I instancji na dokonanie oceny zeznań świadka A. K. pod kątem ich wiarygodności i prawdziwości, i tym samym poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych;</p> <p>3. obrazę przepisów prawa procesowego, to jest art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego z dnia 14 grudnia 2020 r. i 21 stycznia 2021 r. o zwrócenie się do Biura (...) Sp. z o.o. na okoliczność w nich wskazane, gdy tymczasem wnioski dowodowe zmierzały do ustalenia faktu, czy oskarżony mógł zostać uznany za sprawcę zarzucanego mu przestępstwa;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że sąd rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku skrupulatnie przeanalizował okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące występujące po stronie oskarżonego i wpływające na przyjęcie zawinienia. Sąd odwoławczy w pełni podziela zaprezentowane tam poglądy i aby się nie powtarzać odsyła do tegoż uzasadnienia. Sąd</p>		

rejonowy bezpośrednio zetknął się na rozprawie z materiałem dowodowym, z przeprowadzonych dowodów wyciągnął trafne wnioski, każdy z nich omówił, czemu dał wyraz w prawidłowo sporządzonym zwięzłym uzasadnieniu (zgodnie z wytycznymi dotyczącymi sporządzania uzasadnienia – art. 424 § 1 k.p.k.).

Sąd rejonowy prawidłowo i zgodnie z obowiązującymi przepisami przeprowadził postępowanie dowodowe i trafnie uznał, że oskarżony dopuścił się przestępstwa przypisanego w wyroku. Z kolei apelacja stanowiła jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu meriti i w istocie do sprawy nie wniosła niczego nowego.

W szczególności sąd I instancji na rozprawie zetknął się bezpośrednio z oskarżonym oraz świadkami, których zeznania kwestionuje obrońca, tj. L. R. i A. K.. Już w tym miejscu wyświetlić należało, że nie był to, wbrew stanowisku skarżącego, jedyny materiał dowodowy, który jednoznacznie obciążał oskarżonego. Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu odniósł się do wersji zaprezentowanych przez wspomnianych świadków, konfrontując tę wersję z zeznaniami świadków M. D., A. P., a także wyjaśnieniami samego oskarżonego i dokumentami zalegającymi w aktach sprawy. Oceny te nie wzbudziły wątpliwości sądu odwoławczego, także w zestawieniu z dokumentami przedłożonymi przez obrońcę oskarżonego, a które sąd dopuścił jako dowody. Powyżej wskazano z jakiej przyczyny sąd okręgowy, pomimo dopuszczenia dowodów z niektórych dokumentów, nie czynił na ich podstawie ustaleń faktycznych.

W konsekwencji ocena zgromadzonych dowodów dokonana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest zgodna z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego i w żadnym razie nie narusza wyrażonej w art. 7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów. O złamaniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić jedynie wtedy, gdyby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawierała oczywiste błędy natury faktycznej, takie jak przeoczenie ważnych dowodów, albo logicznej. Taka sytuacja w niniejszym postępowaniu nie wystąpiła.

Wreszcie zarzut obrazy przepisu art. 7 k.p.k. nie mógł przynieść oczekiwanych przez obrońcę rezultatów także z tego powodu, że zgodnie z poglądami doktryny i jednolitym orzecznictwem sądowym obraza przepisów postępowania może oznaczać naruszenie zasad procesowych, np.: trafnej represji (art. 2 § 1), prawdy (art. 2 § 2), obiektywizmu (art. 4), domniemania niewinności i in dubio pro reo (art. 5), prawa do obrony (art. 6) lub swobodnej oceny dowodów (art. 7). Jednakże są to tylko naczelne dyrektywy procesowe, wskazujące na zasady, na jakich opiera się postępowanie karne. Mają one charakter ogólny i zapewnieniu ich realizacji służą inne przepisy, które je konkretyzują. Tym samym, co do zasady, nie można ograniczyć się do zarzucenia jedynie obrazy przepisu statuującego daną dyrektywę, jak to uczynił obrońca, lecz należy wskazać też konkretny przepis proceduralny, poprzez uchybienie któremu doszło do naruszenia określonej zasady, oraz fakt, że mogło to mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia (Grzegorzcyk, kpk. Komentarz, t.

1, 2014, s. 1465). Tymczasem, jak już zasygnalizowano, sąd I instancji miał w polu widzenia wszystkie dowody przeprowadzone w toku przewodu sądowego, czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Oceny zaprezentowane przez sąd I instancji spełniają standardy określone w art. 7 k.p.k. Sąd rejonowy wskazał bowiem, którym dowodom dał wiarę i dlaczego, a które pominął przy ustalaniu faktów i z jakiego powodu uznał je za niewiarygodne.

Okoliczność, że sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w świetle powyższej zasady nie może budzić żadnych zastrzeżeń sądu II instancji, skoro swe zdanie sąd meriti w sposób należyty i wyczerpujący uzasadnił, wskazując powody dla tej oceny. Zresztą oskarżony w swych wyjaśnieniach ograniczył się do zanegowania swojego sprawstwa nie przedstawiając żadnej wiarygodnej linii obrony. Na pierwszej rozprawie się nie stawił, zaś na rozprawie w dniu 14 grudnia 2020 roku nieprzekonująco próbował przekonywać, wbrew wszelkim innym dowodom, że wszystkimi sprawami związanymi z Urzędem Skarbowym to zajmowała się L. R.. Faktycznie, zgodnie z zeznaniami tego świadka, wszelkie przelewy do urzędu Skarbowego zlecała fizycznie ona sama, jednak o wszystkim był informowany oskarżony, który podejmował ostateczne decyzje. Kontakty, między innymi z Urzędem Skarbowym były w zakresie kompetencji tego świadka, co nie oznacza, samo w sobie, jak próbował zdaje się przekonywać skarżący, że osoba ta rzeczywiście prowadziła sprawy gospodarcze

przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 9 § 3 k.k.s.

W zakresie zarzutów z pkt 2 – 3, to dodatkowo należy zauważyć, że przepis art. 4 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową i aby trafnie podnieść zarzut jego naruszenia, skarżący wskazać powinien na obrazę konkretnego przepisu (lub przepisów) postępowania gwarantujących przestrzeganie zasady obiektywizmu (post SN, V KK 62/2018, LEX nr 2490938), a w niniejszej sprawie ten wymóg nie został spełniony.

Powyższe stanowisko znajduje także zastosowanie w razie podniesienia zarzutu obrazu art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., które można powiązać właśnie z dyrektywą z art. 4 k.p.k., co zdaje się nieświadomie czynił skarżący.

Podkreślić więc należało, że obowiązkiem sądu nie jest badanie wszystkich hipotetycznie możliwych wersji przebiegu zdarzenia, lecz dokonanie ustaleń w oparciu o istniejące w sprawie dowody. W realiach tej konkretnej sprawy brak było jakichkolwiek przesłanek przemawiających za koniecznością dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, czy też informatyki. Pomijając już to, że zasięga się opinii biegłego albo biegłych, jeżeli stwierdzenie **okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia** sprawy wymaga wiadomości specjalnych, zaś w przedmiotowej sprawie, konieczności takiej nie było, to w pierwszym rzędzie należy podkreślić z naciskiem, że skarżący w swojej apelacji wywodził, że w spółce (...) sp. z o.o. wszystkie wypłaty gotówkowe, jak się wydaje, mogły nie być księgowane. Tudzież,

przyjmując tylko za tezami apelacji, iż J. D. miał wyprowadzić w roku 2017 (poza okresem zarzutów przyp. S.O.) ze spółki 1 200 000 złotych. Zresztą przedłożone w postępowaniu odwoławczym dokumenty mogły świadczyć, że sam oskarżony, niejednokrotnie dokonywał niemałych wypłat gotówkowych z konta spółki. Zatem rzeczywista sytuacja finansowa firmy miała się nijak do tej wynikającej z oficjalnych sprawozdań finansowych. Stąd w praktyce brak było możliwości przeprowadzenia dowodu z rzetelnej opinii biegłego z zakresu księgowości. Także gromadzenie dokumentacji księgowej, o której w zarzucie wspominał skarżący, było bezprzedmiotowe. Skoro, jak wywodził skarżący, sytuacja finansowa spółki w roku 2018, była wynikiem przestępstw popełnionych w roku 2017 przez J. D., to obowiązkiem oskarżonego, jako osoby faktycznie zajmującej się sprawami spółki, było podjęcie kroków do rozpoczęcia postępowania np. sanacyjnego. Działaniami sanacyjnymi są przecież czynności prawne i faktyczne, które zmierzają do poprawy sytuacji ekonomicznej dłużnika i mają na celu przywrócenie dłużnikowi zdolności do wykonywania zobowiązań, przy jednoczesnej ochronie przed egzekucją. Nie mogło być wątpliwości, że takiej zdolności przedmiotowe przedsiębiorstwo nie miało, skoro nie płaciło podatków. Nie tracąc z pola widzenia tego, że rzekome przywłaszczenie pieniędzy spółki miało mieć miejsce przed końcem roku 2017, a zarzuty dotyczyły niepłacenia zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych od lutego 2018 roku, to przede wszystkim zważyć

należało na znamiona występku z art. 77 § 2 k.k.s. Rzeczowej analizie należało dokonać przed rozstrzygnięciem jakiegokolwiek wniosku dowodowego, a to celem udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy ewentualny dowód miałby znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro jednoznacznie i prawidłowo ustalił sąd rejonowy, że odpowiedzialnym za prowadzenie spraw gospodarczych spółki istotnie był oskarżony. Odnosić to należało przede wszystkim do wniosków o dowody z opinii finansowych (choć trudno odnaleźć także i w przypadku tego wniosku spełniającą wymagania tezę dowodową, którą powinien zaproponować obrońca). Należało mieć na uwadze także to, czego przecież nie kwestionował skarżący, a w swej apelacji to wręcz eksponował, że oskarżonemu już w 2017 roku była znana sytuacja spółki i miał świadomość, że J. D. miał wyprowadzić z tego podmiotu ponad 1 milion złotych. Nie starając się ustalać, czy faktycznie takie okoliczności miały miejsce, faktem jest, że spółka nie miała środków na zapłacenie należności publicznoprawnej w roku 2018, a o której mowa w zarzutach i to pomimo tego, że dokonano matematycznych potrąceń tych należności z wynagrodzeń pracowników. W tych realiach, o czym zeznawał między innymi świadek K., co ustalił sąd a quo, oskarżony rozmawiał z nim o stanowisku prezesa spółki – prowadził rozmowy o zatrudnieniu go jako prezesa, co miało miejsce początkiem roku 2018. W takim stanie rzeczy oskarżony, znając sytuację spółki, mając nieograniczony dostęp do jej konta, wiedząc, że spółka nie była w stanie spłacać swoich bieżących zaległości (nie płaciła

podatków), powinien przystąpić do czynności związanych ze zgłoszeniem upadłości, ewentualnie doprowadzić do złożenia wniosków o odroczenie terminów płatności tego zobowiązania podatkowego, czy też rozpocząć np. postępowanie sanacyjne.

Tudzież, co ma podstawowe znaczenie, delikt karnoskarbowy z art. 77 k.k.s. można popełnić jedynie umyślnie w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. Nie jest przy tym konieczna żadna szczególna motywacja sprawcy niewpłacającego pobranego podatku. Wystarczy przewidywać możliwość jego popełnienia i na to się godzić, a to jednoznacznie wynika z trafnych ustaleń sądu I instancji. Dlatego niezrozumiałe było wnoszenie także o dopuszczenie między innymi dowodu z opinii biegłego informatyka i wywodzenie z faktu oddalenia takiego wniosku zarzutu apelacyjnego. Zresztą skarżący nie był w stanie postawić przekonującej tezy dowodowej i w tym przypadku, z której wynikałoby co ów informatyk miałby pobrać za dane z komputera pozyskanego od świadka R., które mogły mieć wpływ na świadomość oskarżonego i zdolności jego przewidywania. Ponownie składając taki wniosek w środku odwoławczym, który nota bene opierał na tych samych podstawach faktycznych, obrońca tego w żaden sposób nie wyjaśnił (art. 368 § 2 k.p.k.), ograniczając się do stwierdzenia, że informatyk miałby zostać powołany na okoliczność zabezpieczenia jakichś bliżej nieokreślonych dowodów, w szczególności związanych z sytuacją finansową spółki, która rzeczywiście miała wtórne znaczenie, w tym konkretnym układzie faktycznym.

Wreszcie, co istotne, sąd nie zgadza się z teoretycznymi rozważaniami skarżącego zaprezentowanymi w apelacji, w których ten próbował wywodzić, że sąd wręcz nie miał prawa oddalać rzeczowych wniosków dowodowych. Nie trafne jest przypisywanie sądowi obowiązku uwzględnienia wniosków dowodowych, gdy tylko te zostaną złożone, bo do tego sprowadzały się konkluzje autora apelacji. Obowiązkiem sądu było przede wszystkim rozstrzygnięcie, czy przeprowadzenie dowodu ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a jeżeli wynik takiej analizy będzie negatywny, jak to miało miejsce w tej sprawie, to zawsze powstaje niekwestionowany obowiązek oddalenia wniosku dowodowego. Powyższe dotyczyło również wniosku o przesłuchanie K. G. jako, że obrońca nie dowiódł jakie znaczenie dla istoty sprawy mogły mieć zeznania tego świadka, który w istocie nie miał związku z przedmiotową spółką i nie brał udziału w zarządzaniu tym podmiotem.

Wniosek

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Z uwagi na to, że skarżący w sposób całkowicie dowolny postawił wyżej zaprezentowane zarzuty, które okazał się całkowicie chybione,

wnioski obrońcy należało ocenić jako niezasadne.

Warto przy tym zauważyć, że zasada wynikająca z art. 410 kpk, jak już wyświetlono wcześniej, obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które, przedstawiając w środku odwoławczym własne stanowisko, nie mogą go opierać na fragmentarycznej ocenie dowodów, lecz muszą odnosić się do całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej (wyrok SA w Łodzi z 19 października 1999 r., II AKa 71/99, KZS 2001 r., z. 10, poz. 43; D. Świecki (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I, wyd. II, teza 8 do art. 410 KPK).

Lp.	Zarzut	
2.	Przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku, a popełniony wskutek dopuszczenia się obrazy wyżej wymienionych przepisów prawa procesowego błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony jest osobą odpowiedzialną za prowadzenie spraw spółki pod firmą (...) Sp. z o.o. w Ż., w tym płatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych, zobowiązanego do naliczenia pobrania i uiszczenia urzędowi skarbowemu należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń, gdy tymczasem oskarżony, z racji tego, że powierzył funkcję członka zarządu A. K., nie był odpowiedzialny za prowadzenie spraw finansowych spółki pod firmą (...) sp. z o.o., w tym za obliczanie, pobieranie i płacenie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Tak postawiony zarzut również nie znalazł uznania sądu ad quem. Na wstępie należało poczynić kilka uwag natury teoretycznej.</p> <p>Przypomnieć jedynie można po raz kolejny, że kontrola instancyjna oceny dowodów polega na sprawdzeniu tego, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) <u>albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy</u> (post. SN z 2.2.2007 r., IV KK 436/06, Legalis). Błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce tylko wtedy, kiedy sąd dokona ustaleń sprzecznie z treścią dowodu uznanego za wiarygodny. <u>Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego</u> (wyr. SA w Łodzi z 10.4.2014 r., II AKa 284/13, Legalis).</p> <p>Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7, jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto</p>		

zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (wyr. SA w Katowicach z 10.11.2016 r., II AKa 420/16, Legalis).

Sąd rejonowy, jak już zaznaczono, sprostował przedstawionym wymaganiom. Przeprowadził wnikliwe postępowanie dowodowe, a zgromadzone dowody poddał kompleksowej ocenie, przez co dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. W uzasadnieniu wskazał które dowody i dlaczego zostały uwzględnione, a które pominięte. Powtarzanie po raz kolejny i w tym miejscu wyjawionych wyżej argumentów nie jest konieczne. Odnosząc się do tego zarzutu sąd odwoławczy odwołuje się do jedynych trafnych uwag poczynionych przez sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu na karcie 265 i 265v (pkt. 3.1 uzasadnienia). Rozważania dotyczące faktycznego zarządu spółki są wyjątkowo trafne, oparte nie tylko na faktach, lecz także na podstawowym doświadczeniu życiowym i logice. Jak wyświetlono, sąd odwoławczy nie będzie powtarzał w tym miejscu argumentów, które doprowadziły sąd rejonowy do wniosku, że to oskarżony był osobą faktycznie prowadzącą sprawy gospodarcze spółki w rozumieniu art. 9 § 3 k.k.s.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Tego warunku apelacja nie spełniła. Poza sformułowaniem zarzutu nie przedstawiono bowiem żadnego uzasadnienia, które pozwalałoby na polemikę. Obrońca w uzasadnieniu

<p>apelacji zasadzie ograniczył się do podważania trafności orzeczeń sądu w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wskazać trzeba skarżącemu, że błąd w ustaleniach faktycznych ma charakter pierwotny a nie pochodny od obrazy przepisów postępowania (wyr. SA w Warszawie z 24.9.2018 r., AKa 109/13, niepubl.).</p> <p>Podstawę odwoławczą powinien stanowić zarzut dotyczący uchybienia pierwotnego, a nie wtórego, który stanowi pochodną tego pierwszego, stąd też błędne jest powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich stanowi konsekwencje drugiego lub gdy zarzuty te wzajemnie się wykluczają. W razie oparcia odwołania na zarzutach tzw. mieszanych, to jest twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej (por. wyr. SA w Krakowie z 11.2.1999 r., II Aka 18/99, KZS 1999, Nr 3, poz. 25).</p> <p>Argumenty przedstawione w odniesieniu do zarzutu 1 i powtórzone w tym miejscu wywody natury prawno - karnej, dowodzą, że sąd nie dopuścił się błędu w</p>		

ustaleniach faktycznych, tak samo jak nie dopuścił się obraży przepisów postępowania. Dlatego i tym razem wniosek obrońcy był niezasadny	
Lp.	Zarzut

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Żorach z dnia 3 lutego 2021 roku w sprawie II K 7/20	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się chybione, brak było przesłanek z art. 439 k.p.k. oraz sąd nie dostrzegł potrzeby dalszego działania z urzędu w trybie art. 440 k.p.k. i 455 k.p.k., wyrok należało utrzymać w mocy (art. 433 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.).	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych oraz obciążono go opłatą za II. instancję w kwocie 500 złotych (art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych).

7. PODPIS